

BARTOMEU RAMIS

Pere Fons una llegenda

EDICIONS DOCUMENTA BALEAR

2025

Sumari

I. Introit essencial, 11

II. Presentació, 19

III. Orígens, 43

IV. Son Macià (1966-1973), 59

Entrevista amb Joan Sureda Caldentey, *Morena*, 69

V. Primer viatge al Perú: Cascas (1973-1979), 75

VI. Vilafranca de Bonany (1979-1982), 83

Entrevista amb Pep *Mercader* (1-8-2023), 94

Entrevista amb Mn. Pere Fons i Pep *Mercader* (24-8-2023), 107

Entrevista amb Tomeu Penya (28-10-2023), 125

VII. Segon viatge al Perú: Contumazá (1982-1986), 135

VIII. Maria de la Salut (1986-1995), 141

Rectoria compartida amb Jaume Santandreu, 157

Entrevista amb Jaume Santandreu (19-12-2023), 163

Entrevista amb Xisca Jordà (8-9-2022), 183

Entrevista amb Rafel Oliver, *Cating* (16-9-2022), 193

Entrevista amb Magí Ferriol (26-10-2023), 210

Entrevista amb Joan Carbonell (8-10-2023), 215

Entrevista amb Jordi Ferriol, *Polit* (2-12-2021), 224

IX. Tercer viatge al Perú: Magdalena i Cospán (1995-2003), 237

X. Sa Pobra (2003-2006), 267

XI. Cuba (2006-2010), 269

XII. Sa Pobra (2010-2013), 285

Cronologia de les entrevistes, 287

Índex onomàstic, 289

I

INTROIT ESSENCIAL

Para el carro, amic lector! Comença per aquí. Accepta'm la clau de la celada ermita on celebren els encanteris del nostre ídol, l'actual capellà Pere. Prodigis com en Tità de sa Real, savi profeta de la gleba, o el capellà Pere Llull i Poquet, fundador del primer hospital manacorí i moltes altres herbes. Un poble només n'infanta un cada cent anys. Ara ens ha tocat –ja passava d'hora!– la sort d'un altre capellà Pere, més entranyable, més anàrquic, més heterodox que el venerable del segle XIX. Ben mirat, el porquerol de Son Mesquida ha aconseguit empeltar els nostres dos mites: en Tità de sa Real i el pare dels pobres. D'aquests dos llegendaris personatges nostrats, gairebé en exclusiva, la gent en guarda memòria encara. Així, quan repetim l'adagi de «qui viurà moltes coses veurà», hi afegim l'autoria tot dient «segons predicava el capellà Pere». De la mateixa manera, revivim l'expressió psicoanalítica de l'omnipotent i omnipresent canonge de Santa Cirga indagant «de quines egües venia en Tità de sa Real?».

Cadenera lectora glapida als filats de la beurada de la curiositat, et suplic allò tan simple del tub de les píndoles: llegeix les instruccions abans d'engolir-te-les. Els capellans, quan dèiem en llatí misses de veres –no com ara que els sacerdots celebren en vernacle cerimònies de miratges–, començàvem al peu de l'altar, donant l'esquena al poble –no com avui que els ministres de Déu mostren el rostre des del cim del presbiteri, mentre mai de mai donen la cara al carrer per la justícia històrica–, els capellans començàvem el ritu sagrat xiuxieujant «Introibo ad altare Dei...»